

ELA E.H.

PARTENER ÎN
crima dragostei

SPIONUL DIN VIAȚA MEA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Prolog

Într-o zi friguroasă de toamnă, am descoperit în biroul tătucului, sau Moș Petrache cum îi spuneau toți, romanul *Mătăniile*¹. Nu aveam voie să intru în camera aceea decât pentru a șterge praful. Și asta cu reguli bine stabilite, pentru a căror încălcare eram aspru pedepsită. De exemplu, nu îmi era îngăduit să mut sau să ating vreun obiect, document sau vreo carte, când eram nesupravegheată. Doar pământului îi era permis să le atingă. Lăsată într-o doară pe un raft înalt, cartea aceea, care mi-a marcat existența, s-a prăbușit peste mine. Am luat-o de jos cu grijă, tremurând de teama de a nu fi provocat un zgomot atât de puternic încât să fi atras atenția cuiva. Am așteptat câteva clipe, apoi, când am văzut că nu apare nimeni, am ridicat-o cu grijă de pe podea. Era deschisă la pagina cu numărul nouă. Ochii mei s-au oprit asupra unui fragment de la jumătatea filei.

„Iar în ziua când se serbă aniversarea fetiței, după ce rămase singură în întunericul camerei ei pustii, se vâri sfioasă sub plapumă și-și sărută singură amândouă mâinile, căutând să mai găsească urma sărutului mângâietor de mamă, care se oprise pe aceste mâini întocmai ca un fluture uitat.”

1 Florence L. Barclay – *Mătăniile*, Editura Constelația, București, 1993 (n. a.).

Mi-am privit mâinile reci și am pornit și eu în căutarea sărutului mângâietor de mamă. Vocea lui Bob, sau pârâciosul satului, așa cum îi era porecla, s-a auzit deodată pe hol. M-am speriat îngrozitor. Am închis cartea și m-am ridicat pe vârfuri pentru a o pune înapoi la locul ei, cât să nu dau de bănuț. La lăsarea întinericului, când s-a dat stingerea în orfelinatul nostru, m-am cufundat sub pătura subțire și mi-am sărutat mâinile obosite. M-au năpădit lacrimile, căci buzele mele crăpate de frig nu erau moi și catifelate așa cum mi le închipuiam pe ale mamei.

A doua zi, m-am furișat iar în birou și am decis să împrumut pentru o vreme acea carte. Furtul era un termen mult prea dur. Eram conștientă ce urma să pățesc dacă eram prinsă, dar, puse în balanță, fericirea lecturării ei părea mai mare decât durerea potențialei pedepse. Am ascuns-o sub saltea. Acolo nimeni nu căuta decât la curățenia de primăvară. Singurul obstacol rămânea timpul în care aș fi putut să o citesc. Într-o noapte, după ce m-am asigurat că toți au adormit, m-am strecurat afară, cu ea ascunsă sub bluza subțire de pijama. M-am așezat lângă poartă, acolo unde felinarul vechi de pe stradă lumina perfect foile aurite ale romanului vechi, și am început să o citesc pe nerăsuflăte, ignorând frigul și vântul năprasnic care mă lovea fără milă.

Dincolo de fetița orfană în care m-am regăsit, am cunoscut-o pe femeia matură, Ioana Champion, care trăia ceea ce se numea *iubirea*. Un cuvânt pe care nu-l mai auzisem în jurul meu și nici nu-l întâlnisem în cărțile de la cursurile obligatorii. Îmi amintesc și acum că lectura aceea a trezit în mine un fior pe care nu-l mai simțisem nicicând. Era nefiresc și ciudat. De parcă un loc din sufletul meu se născuse pentru întâia oară. Am iubit alături de ea. Eram o umbră care simțea aceleași emoții descrise de o străină în vechile file ale unui roman din vremuri apuse.

Așa am dobândit cea mai frumoasă și mai dulce dependență. Nu m-aș fi oprit vreodată din a experimenta acel fior pe care câteva litere așezate pe hârtie aveau puterea să-l trezească în mine. Astfel că am continuat să împrumut cărți din camera magică a lui Moș Petrache, aproape în mod regulat.

Ani mai târziu, pe când aveam cincisprezece ani, aproape finalizasem de citit romanul *Vălul pictat*. Eram ascunsă, ca de fiecare dată, în spatele porților înalte. Am tresărit când am auzit poarta că se deschide, lăsând umbra unui bărbat să pătrundă în interior. Era Corin, fiul biologic al lui Moș Petrache. L-am dojenit că m-a speriat, mai ales că nu avea voie să se furișeze noaptea pentru a veni la noi. Era atât de beat, încât i-a fost aproape imposibil să articuleze vreo scuză. Și-a aruncat privirea către cartea din mâinile mele și a zâmbit provocator. Uitasem complet de ce mă aflam acolo. Dar, până să-i înțeleg zâmbetul, m-a prins de încheietură și m-a sărutat. Buzele mele s-au aprins, iar inima a început să-mi bată necontrolat. Și totuși, în mod bizar, pe tot parcursul sărutului mi l-am imaginat pe Garth din *Mătăniile*, nicidecum pe Corin. Chiar și așa, a fost cea mai intensă și plăcută experiență a mea de până atunci.

Am continuat să ne sărutăm în taină aproape de fiecare dată când ne întâlneam, dar intensitatea fiorului scădea pe zi ce trece. Când a aflat Moș Petrache, deși credeam că am să fiu pedepsită, ne-a dat voie să ne sărutăm oriunde și în fața oricui. Ba, mai mult, ne încuraja să o facem, chiar și atunci când nu ne doream acest lucru. Ne spunea că suntem, oficial, „un cuplu”, dar asta, contrar așteptărilor, mă nemulțumea teribil. Eu nu-l iubeam nicidecum aidoma Ioanei pe Garth, în timp ce Corin nu era nici pe departe precum bărbatul acela care o iubea la rândul său.

Zilele se scurgeau ca o clepsidră defectă din care se revarsă prea mult nisip deodată, iar eu eram tot mai nefericită. Niciun sărut de-al lui Corin, niciun personaj din romanele noi sau vechi, nimic nu mai trezea în mine acea rouă dulce a iubirii. Astfel că eu, Elia, am încetat să mai cred în fiori și în iubire. Am conținut și să mai citesc astfel de romane a căror temă era iubirea pură și nemărginită. Gesturile descrise erau cu mult prea siropoase, în timp ce suferința era mult prea dramatică și nejustificată. Știam din proprie experiență că, în realitate, oamenii nu trăiesc atât de intens acel fior, cât să-i determine să se sacrifice din iubire. Am devenit convinsă că viața este o minciună pe care adulții o îmbracă frumos în cuvinte, pentru a naște în alții ceea ce trebuie să moară cândva.

Până într-o zi... Când însăși viața mi-a dat toate convingerile peste cap și m-a învățat o lecție pe care s-o pot împărtăși cândva cu lumea toată:

În iubire,

Niciun gest nu este mult prea siropos,

Nicio rană mult prea dureroasă.

Cine nu crede asta nu a iubit cu adevărat!

Încă!

Capitolul 1

Era aproape apusul unei zile călduroase de primăvară. De pe drumul pietruit, cu pantofii acoperiți ușor de praf, un bărbat înalt și bine făcut, îmbrăcat complet în negru, privea prin fumul de țigară clădirea dărăpănată din vârful colinei. Printre zidurile groase și pustii ce se arătau în zare, zeci de copii se rătăciseră în drumul lor spre fericire. Zeci de destine uitaseră să se bifurce la momentul oportun. Zeci de suflete fără de păcat plecau din acel loc înveșmântate uneori în haina păcatului suprem.

O adiere purtă scrumul de țigară pe cămașa impecabilă a bărbatului, proaspăt călcată și apretată, dar el era mult prea absorbit de rămășițele clădirii încât să observe că negrul imaculat fusese atins de scrumul țigării din care trăgea cu poftă. În jur, pomii explodaseră în flori mici, ușor colorate, iar iarba verde și tânără străpunsese deja pământul liber. Din zare, orfelinatul părea a fi o pată făcută din neatenție de un ilustru pictor pe o pânză pictată fără de cusur.

Portiera mașinii de lux se deschise iar. Într-un costum în carouri și pantofi lăcuiți, neatinși încă de suflul vieții de la sat, un alt bărbat coborî. Rezemat de mașină, își căută plictisit tabachera personalizată și scoase din ea o țigară.

— Cred că asist la evenimentul anului. Cel mai punctual om din univers întârzie pentru prima oară într-o misiune.

Își aprinse țigara și trase cu poftă din ea pe când cercetă peisajul.

— Te asiguri că nu există pericole mari în zone, nu-i așa, Patrick? continuă pe același ton glumeț.

— Verific coordonatele locației, Mark, îi răspunse plictisit, aruncând mucul de țigară pe pajiștea din fața lui.

— Iartă-mă, am uitat că ești și GPS la nevoie, amice, se amuză Mark iar.

Vizibil afectat de imaginea orfelinatlui, Patrick își întoarse privirea către partenerul său.

— Iartă-mă, Mark, am căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Pentru o jumătate de oră, vrei să spui. Ce-i de gândit?

Mai trase un fum cu poftă înainte de a distruge restul țigării sub vârful pantofului drept.

— Ordinul e clar! Luăm fata și o urcăm în avion, apoi o livrăm cu succes comisarului. Misiune îndeplinită cu succes, spuse sarcastic. Apoi, mă gândeam să ieșim la un pahar în seara asta. Poate le chemăm și pe domnițele de data trecută, că tare pricepute mai sunt.

În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de simțul umorului de care Mark dădea dovadă. De data asta însă cuvintele lui îi străpungeau inima, ca o sabie care taie în două realitatea, lăsând să se scurgă din adâncurile ei un adevăr neștiut, dar atât de trist.

— Hai la pas!

După ce bătu de două ori, scurt, în plafonul mașinii, pentru a-i da un semnal șoferului să îi urmeze, Mark porni în urma lui.

— Știi la ce mă gândeam, începu el după ce îl prinse pe Patrick din urmă, de ce o vrea comisarul pe fata asta când sunt atâtea femei în Regat gata să își dea viața pentru jobul ăsta? Alea două, de data trecută, se potrivesc mănușă.

Patrick își continuă drumul, cu aceeași postură dreaptă și aceeași privire serioasă. Ar fi putut să-i dezvăluie de ce, ar fi putut să-i spună că nu există oameni mai ușor de ucis ca orfanii. Căci nu e nimeni care să întrebe sau să plângă de soarta lor. Și totuși, alege tăcerea, așa cum făcea de fiecare dată când vreo emoție îi încerca tăria de caracter.

Ajunși în fața porților înalte și grele, își puse palmele pe metalul rece și împinse cu putere. Înainte de a pași, însă, își mai privi o dată partenerul. Era pentru prima dată când aveau o astfel de misiune sau când se ocupau de „colet”, așa cum spusese comisarul. Cu toate acestea, Mark părea a fi extrem de relaxat.

Părea că există o urmă de viață dincolo de hotarele sufletelor care mureau de nefericire, de singurătate. Grădina mare și bine îngrijită se pregătea acum să prindă viață. Dintre florile abia răsărite, se ridică o roșcovană voluptuoasă, cu pielea ca de lapte și buzele, sângerii. Își fixă privirea asupra lor și își îndreptă mecanic spatele.

— V-ați rătăcit, băieți?

Îi analiză din cap până în picioare, în timp ce își îndepărtă mănușile groase de pe degetele subțiri. Îi păreau cei mai tineri și mai arătoși astfel de oaspeți.

— Parola? Își făcu ea datoria.

— Ambavido, rosti Patrick ferm, amintindu-și instrucțiunile comisarului.

— Perfect, spuse fericită. Vă rătăciți cam des în ultimul timp. Este a doua oară când deschideți poarta pe anul acesta, și e abia primăvară.

Zâmbetul ei jucăuș și atitudinea degajată erau dovada faptului că nu era un lucru de speriat o astfel de vizită.

Bărbații se priviră reciproc. Era pentru întâia oară când ei auzeau de o astfel de recrutare și nici nu auziseră să aibă vreo colegă româncă în serviciu.

— Îl căutăm pe Nea Petrache. Eu sunt Patrick, iar el este colegul meu Mark. Avem ceva de discutat.

Mark îi întinse palma, dorind să-i atingă degetele subțiri și delicate, deși ar fi preferat să o îmbrățișeze puternic, cât să-i simtă sânii ascunși sub tricoul care se mula perfect pe corpul ei de viespe.

— Eu nu dau mâna cu bărbații, dar nu mă supăr să îmi fie sărutată.

Fără alte cuvinte, îi întinse lui Mark mâna dreaptă, într-un mod calculat și teatral. El îi zâmbi provocator în timp ce i-o sărută delicat.

— Îmi pare bine, my lady, se alintă el. Ești dulce și... se opri încercând să găsească un cuvânt românesc care să descrie cât mai elegant cât de sexy și provocatoare era.

Cum nu știa prea bine limba română, se abținu pentru a nu face o gafă. Îl căută cu privirea în semn de ajutor pe Patrick, care vorbea limba perfect, dar nu mai avu timp să spună ceva.

— Așa, continuă, îl ațâță ea, sunt dulce și?

Un zâmbet larg îi descoperi dinții ușor îngălbeniți de la prea multă cafea.

— Sunt dulce și vrei să vă conduc la tătucu, îl ajută ea, trăgându-și delicat degetele proaspăt sărutate din palma lui. Haida!

Cei doi o urmară îndeaproape. În timp ce Mark se desfătă cu imaginea pantalonilor negri care de la spate scoteau și mai bine în evidență formele perfecte ale fetei, Patrick scană cu privirea clădirea veche ce părea a fi cu mult mai deteriorată decât se putea observa de la depărtare. Pășiră pe ușa grea, din lemn masiv, și intrară în clădire. Tencuiala căzută pe alocuri, podeaua din lemn de stejar care scârțâia la fiecare pas și covoarele lungi din cârpe stăteau ca mărturie a faptului că timpul nu se oprește în loc, în ciuda puținelor urme de viață din vechiul conac.

— Câți sunteți aici? vru Patrick să știe.

Fără a se opri din mers, fata lăsă cuvintele să zboare în urma sa.

— Am mai rămas doar 5. Eu și Elia suntem femeile de bază, se mândri ea. Mai este micuțul Marin de 10 ani, Ania de 4 ani și Mateo de 6. Restul și-au luat zborul.

Un zbor care pentru unii se dovedise a fi fatal. Aripi frânte în fața destinului nemilos...

Patrick slăbi pasul și privi mai atent la picturile vechi atârinate pe pereții căzuți ai coridorului. Le mai văzuse cândva sau doar le visase? În orice caz, în amintirea visului sau a realității le percepuse ca fiind masive, greu de privit și înfiorătoare. Acum le putea privi ore în șir și putea găsi multă esență și liniște în ele. „*Are stofă, ce dracu'! Cu puțină instrucție, scoți aur din el.*” Se cutremură. Cuvintele acelea dure îi răsunară din neant în minte. Să fi fost tot parte a unui coșmar?

— Vii? se răsti Mark la el.

Grăbi pasul și îi prinse din urmă pe holul lung care ascundea în tăcere povești neștiute de nimeni.

— Amice, fata asta m-a cucerit în câteva minute. Dacă știam, veneam cu inelul în buzunar. Jur că aş fi luat-o de nevastă pe loc, spuse Mark în engleză, crezând că nu poate fi înțeles.

Pe partea dreaptă, în fața scărilor mari, spiralate care duceau la etajul dormitoarelor, se afla biroul bătrânului Nea Petrache. Așezată strategic, camera în care își găsisese sfârșitul cândva un bătrân boier devenise biroul celui ce se autointitula „*stăpân al orfelinatului pentru proștii satului, patron al afacerii de succes pentru băieții deștepți*”. Fata se opri în fața ușii dărăpănate și îi privi pe amândoi.

— Păcat că tu n-ai reușit să mă cucerești deloc, i se adresă ea pe un ton superior lui Mark, într-o engleză aproape perfectă. Stați aici!

— Fir’ar! se necăji Mark. Cine ar fi ghicit că știe engleza?

Patrick nu reacționează nici de data asta. Oftă scurt, de parcă și-ar fi dorit să prindă curaj, și așteaptă ca roșcovana să-i introducă.

— Tătucule, te caută niște domni, țipă ea la bătrân, cât să se asigure că o aude. Îți mai zboară azi un pui din cuib.

Chicotea de parcă era un eveniment tare așteptat și fericit.

Fără a mai aștepta confirmarea lui, fata îi invită pe cei doi să intre. Nea Petrache, prea bătrân pentru a se mai ridica de pe scaun acum și a-i primi pe domni cu eleganța și profesionalismul cu care își primea musafirii cândva, își lăsă ochelarii mai jos cât să deslușească cine îl vizita de această dată. Citise mult la viața sa, ba chiar predase singur orele de engleză copiilor, cât să se asigure că își scotea banii investiți în fiecare. Vederea îi era aproape perfectă la distanță, dar altfel folosea ochelari

pentru orice. Roșcovana ura să citească sau să învețe, așa că de multe ori îl tachina pe subiectul ăsta, spunându-i că-i pedeapsă, căci Dumnezeu îi pedepsește pe cei care citesc prea mult. Cum bătrânul nu credea în Dumnezeu, i-o tăia scurt de fiecare dată, argumentând că „ochii se strică când văd prea mulți proști, nu de la citit”.

— Sunt români, îi spuse la ureche pe un ton normal. Vreau să spun că vorbesc românește, îi explică de parcă ar fi fost greu de cap, lucru care-l enervă teribil pe bătrân.

— Și tu ești româncă, dar nu vorbești mereu pe românește, bolborosi el în barbă, iritat de stupizenia fetei.

Patrick și Mark rămaseră în picioare, privindu-l pe bătrân de parcă ar fi fost o glumă proastă din partea comisarului. Le părea senil și cam prostuț, judecând ei după conversația avută cu roșcata. Patrick scrută încăperea. Camera era simplă și de dimensiuni acceptabile. Un birou vechi și-un scaun din piele cârpită pe alocuri erau poziționate în mijlocul încăperii. Pereții, acoperiți de tablouri vechi pe o parte și de o bibliotecă ticsită cu cărți pe cealaltă parte, nu lăsau să se vadă că sunt degradați asemenea celor de pe hol. Cele două scaune vechi de lemn așezate în fața biroului păreau a fi extrem de incomode, semn că moșul prefera vizitele scurte și la obiect.

După ce bătrânul îi analiză bine de la depărtare, se foi de două ori în scaun pentru a-și îndrepta spatele și scoase un sunet gutural, în semn de autoritate.

— Așa, cu ce să vă ajut, băieți? Luați loc, îi pofți el, rânjind pe sub mustața albă și groasă.

Mark își întoarse privirea către Patrick, care la rândul lui o privea pe roșcată. Știind ce-i trece prin cap, bătrânul îl liniști.

— Stai fără grijă, domnul meu, nu-i motiv de temere. Fetele mele știu totul despre asta. Am grijă să pregătesc corespunzător „marfa”. E drept, nu știam că veți sosi, dar se știe că Petrache nu e niciodată nepregătit.

Surprinși de atitudinea lui dezinvoltă și de ușurința cu care folosea acele cuvinte, Patrick și Mark își zâmbiră incomod, apoi se așezară pe scaunele din fața lor și, timp de câteva minute bune, amândoi îl priviră pe bătrân fără a scoate niciun cuvânt. Roșcata deja bătea din picior, nerăbdătoare să fie trimisă la împachetat. Nea Petrache aproape că își pierduse și el răbdarea, așteptând să treacă la afaceri. Era obișnuit ca lucrurile astea să se desfășoare în mai puțin de cincisprezece minute, ca apoi să aibă timp suficient pentru a se cinsti cum trebuie cu toții.

— Hai, lăsați cuvintele să curgă, băieți, căci timpul se scurge, îi amenință bătrânul voalat.

De parcă s-ar fi așteptat ca bătrânul să fie capabil să-i citească gândurile, Patrick îl privi dezamăgit. Se întoarse spre Mark și, cu o simplă uitătură, îi făcu semn să o scurteze.

— FR32, rosti Mark nepăsător, de parcă ar fi cerut o vază veche unui vânzător de chilipiruri.

Bătrânul aproape că se înecă la auzul aceluia cod. Îl luase pe nepregătite, astfel că frica de a nu fi prins în propriile ițe deja forfotea în interiorul lui.

— De unde veniți voi, mă? îi luă el peste picior, enervat de tupeul lor. Cine v-a trimis?

Nedumerit și speriat, își ridică ochii spre roșcata, iar ea se aplecă și îi șopti la ureche că știuseră codul de acces.

— Te uiți degeaba la ea, îi răspunse Patrick în limba română pe un ton rece și sarcastic. Plata se face în euro, indiferent în ce limbă ne înțelegem sau de unde venim.

Dar, continuă degajat, mimând un gest de bunătațe, dacă te ajută să știi, ei bine... din Regat venim.

Petrache înghiți forțat, de parcă l-ar fi strâns de gât răspunsul primit.

— Nu dintr-un regat îndepărtat, ci de peste apă, continuă Patrick să îl încolțească.

— Vai, vai, ia te uită! răspunse el după ce își dresse glasul. Va să zică, au aflat și englezii – spuse el intenționat greșit, ba mai mult, accentuând cuvântul – de catalogul meu. În orice caz, nu știți bine, spuse el în engleză de data asta, de parcă ar fi fost mai convingător. N-am așa ceva în catalog. Ați vrut să spuneți FR33 și este chiar aici.

Arătă cu mâna spre roșcată, forțându-se din răspuțeri să pară calm. Era atât de conștient că tensiunea îi crescuse, încât simțea nevoia unei doze duble de Coreton.

— Ea e Alisa și e toată a voastră. O pregăteam pentru ruși, dar nu se supără să dea *Privet*-ul pe *Hello*, râse forțat în cele din urmă, mai mult ca să prindă curaj pentru negociere.

Sub apanajul unui orfelinat, afacerea locală condusă de bătrân trimitea an de an un catalog cu orfanii noi sau *vechi* către serviciile secrete din diverse țări aka „*agențiile de recrutare*”. Fiecare avea spațiul său bine delimitat unde, pe lângă fotografie, erau trecute toate datele necesare. Pasiunii, puncte forte și puncte slabe, abilități deosebite, semne distinctive din naștere și alte lucruri de acest fel erau trecute fără omisiune în catalog. Fără a apuca să se bucure prea tare, fata fu respinsă imediat.

— Noi nu știm ce e în catalogul tău, Moșo Petroche, îl luă Mark peste picior, vorbindu-i în limba pe care o preferase bătrânul și care trăda faptul că este un englez

veritabil. Oi fi uitat să scrii tot, e de la vârstă. Noi am venit pentru FR32 și doar cu ea plecăm de-aici.

Situația nu era deloc în avantajul lui. Și-ar fi dorit ca cineva să-i audă strigătul lăuntric de ajutor și s-o scoată cât mai repede din clădire pe favorita lui. Ar fi trebuit să o țină cu forța în casa lor, și nu să-i permită nazurile de a rămâne în cocina aceea părăsită numită orfelinat, așa nu ar mai fi fost acum în pericol. Sau poate că trebuia să o mărite până atunci cu fiul său. Da, fix asta trebuia să fi făcut, contemplă el, deși era tardiv.

— Băi băieți, baftă atunci, ce să zic. Fata a plecat deja din cuib. Ehee, v-ați trezit târziu, minți el.